

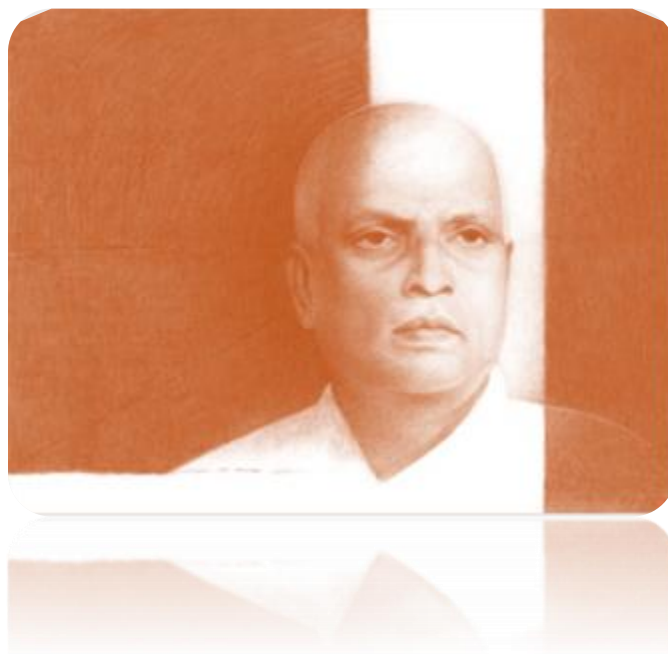
להיות מודעות

אפי תירגם (חלקית) את הספר

Standing as Awareness

פאת

Greg Goode

בואו נדבר על מודעות (awareness).

מודעות רואה מה שעולה בפניה. מה שמופיע, מופיע במודעות. כדי שצורות, מחשבות, רגשות, תחושות, זמן, מרחב, אחדות וריבוי יופיעו במודעות, המודעות לא יכולה להיות מוגבלת או מוגדרת על ידי הגורמים האלה. המודעות היא הסובייקט היחיד של כל האובייקטים. התופס היחיד של כל הנתפסים. זה חסר הצורה שרואה את כל הצורות. זהו הרואה הבלתי נראה (דני דין)

לעיתים המודעות נקראת הכרה או תודעה. המונחים הללו זהים לצורך העניין.

לעיתים המודעות נקראת הוויה (**being**), כדי להדגיש שהמודעות איננה ריקות.

לעיתים המודעות נקראת ידיעה, כדי להסביר שזו התרופה לבורות.

ולעיתים המודעות נקראת אהבה. זה נעשה כדי להדגיש את האופי הפתוח, המזמין, הנדיב, האינטימי, אשר משוחרר ומסבל.

אתה מודעות, ואתה יכול להתנסות בזה די בקלות. אמנם נאמר שהמודעות היא הרואה של כל הנראה, אבל אתה מרגיש את הראייה באופן ישיר כאילו היא קורה אצלך. אתה אף פעם לא מרגיש ישירות שהראייה קורה במקום אחר. אתה אפילו לא "רואה" את הראייה. היא הרבה יותר קרובה מזה. היא תמיד מורגשת כאילו היא קורה פה. תמיד מרגישים כאילו "אני" הוא מה שרואה.

המודעות רואה, ואני רואה. הם אותו דבר. המודעות היא ה"אני", או כמו שקרא לזה שרי אטמנדה, "עקרון האני". [זה האני, אבל לא במובן האגו, אלא במובן של התחושה הפנימית הקרובה ביותר למרכז שלנו]

המודעות איננה אובייקט

מכאן נובעת תובנה שנראית כרגע טריוויאלית, אבל תתברר בהמשך כבעלת משמעויות מהפכניות: מאחר והמודעות או "עקרון האני" הוא מה שרואה, (כי זה הסובייקט של הראייה), את המודעות עצמה לא ניתן לראות. המודעות איננה אובייקט, מושא, אלא סובייקט. זה לא מה שרואים, אלא מה שרואה.

זה יתברר כמה הפכני וממשחרר, כי זה ימוסס את הנטייה לתפוס את המודעות או לראות אותה. אם אתה שומע שהמודעות היא הטבע שלך, טבעי ביותר שתרצה לראות את המודעות מקרוב ובאופן אישי. תרצה לעשות עליה זום בעיני רוחך, או לראות אותה לפניך כמו על מגש. אבל המודעות לא מתרחשת כאובייקט. ברור, אתה יכול לחשוב על מושגים של מודעות, להביע ביטויים שלכאורה מייצגים

מודעות, או לראות ייצוגים אמנותיות של מודעות. אבל שים לב שבכל מקרה, באופן ישיר אתה מתנסה במושג, מילה או תמונה. המודעות לא נתפסה [בשתי המשמעויות]. בסופו של דבר, גם אם תחשוב באופן לוגי יומיומי, שלא במסגרת תורה נון-דואלית, זה הגיוני: כדי שכל האובייקטים האלה יהיו קיימים, צריך להיות להם איזה סובייקט, שבפניו יופיעו. למה צריך הסובייקט מסוגל להיות אובייקט בעצמו?

ואז, אם אתה חושב יותר לעומק, זה נשמע עוד יותר הגיוני – בדיקה מנטלית או חזותית זה דבר שעושים עם אובייקטים; לא עושים את זה לדבר שרואה אובייקטים. אתה לא יכול לתפוס את הראייה בזמן מעשה. אתה יכול לבדוק את אי היכולת הזו בכל רגע. פשוט נסה לראות את המודעות עצמה, או תעשה תרגילי דוגלס הרדינג. [מאיפה אתה רואה? חוסר סימריה בראשים] בכל פעם תחוה כשלון מפואר. ככל שמפנימים יותר את ההבדל בין אובייקטים והמודעות, מנסים פחות להוכיח את קיום המודעות דרך התבוננות במשהו מיוחד.

מפסיקים לנסות לשמור על המודעות קרובה אליך, או לתפוס אובייקטים מסויימים שנחשבים כמייצגים מודעות. איזו תחושת הקלה! המודעות תמיד שם. היא קרובה לאין שיעור מכל קונספט, מושג או דימוי. היא הבהירות הפתוחה שבתוכה עולים האובייקטים האלה. היא זו שבתוכה הם מתקיימים, ובה הם מוצאים את קיצם. היא קיימת גם כשהם אינם. היא המרחב הפתוח והאוהב שלך.

סיור פהיר של עמידה כמודעות

מה יקרה אם תתנהג כאילו אתה מודעות? היית רואה שהנסיון מוכיח שזה נכון. בהתחלת הדרך נראה שהתנסות זה דבר דואלי. מלמדים אותנו שיש משקיף פנימי שמגיע למגע עם דברים בחוץ, באמצעות החושים. ומתקשר בשפה עם משקיפים פנימיים אחרים. יש מחסום בלתי עביר בין הפנים לחוץ.

כבר כעת אתה לפעמים מודעות – למשל כשאתה שקוע בעשייה בלי לחוש הבדל בינך ובין הנושא שלך. או בשינה עמוקה ללא חלום.

גם ברגעים רגילים, תוכל לראות כמה "אתה" (המתנסה) והמודעות דומים. אין להם צורה, צבע או מקום. הם סובייקט, לא אובייקט. הם אותו דבר – בפניו מופיעים כל האובייקטים.

"מה שנכון למודעות נכון גם לגביי":

- מ. לא סובלת – גם אני לא.
- באה והולכת
- פתוחה ורחבה
- אין לה גבולות, וקצוות

קיימת שכשיש לה נושא, כשאין לה נושא, ומעבר לכל נושא. גם אני.

זו זכותנו המולדת, להיות מודעות. חזרנו הבייתה.

התנסות: תהיו, בלי מושגים על מודעות אפילו. אל תקחו את עצמכם ברצינות או בתור משהו בכלל. רק תראו איך דברים/נקודות מבט/מושגים/מחשבות באים והולכים. האם **אתם** באים והולכים? או שאתם תמיד שם בתור מודעות עדה, תמיד נוכחים שם בשלווה, לא נעה, ברורה ופתוחה?

איך יודעים שהתאהבת?

- אתה מתעניין במודעות יותר מאשר באובייקטים שמופיעים בה.
- אתה רוצה להבין לעומק מה זה מודעות

במקום סלט – רשמי חושים + מחשבות – < יש סדר: רושם, מחשבה, רושם, מחשבה...

17 גמלים

נסיון עם ספל:

שים ספל על שולחן. ידיים על ברכיים, להביט בספל במבט רך, לא ממוקד. ייתכן שיעלו מחשבות, אולי על הספל, מאיפה הגיע ממה הוא עשוי ולכן הוא הולך. המחשבות האלה יכולות להופיע גם בעיניים סגורות, אז הן לא חלק מההתנסות הישירה. תן להן לחלוף, תחזור להתנסות הישירה בספל.

מה נמצא ישירות בהתנסות חזותית של הספל? במה מתנסה הראייה? צבעים וצורה, אין צורה ללא צבע ולא צבע ללא צורה. בעצם רק צבעים. תחשוב על צילום, פיקסלים. מה שנראה לך הצורה של הספל, זה בעצם מבוסס על ממשק בין שני גווני צבע. קצה של הספל – איפה שנגמר הספל ומתחיל השולחן נקבע על ידי איפה צבע אחד נגמר וצבע אחר מתחיל.

מאפיינים "אובייקטיביים" של הספל מבוססים על צבע: מרחק /גודל/ משקל/ גובה/ עומק/ מעוגלות/ טקסטורה/ חלקות/ קשיחות. הכל רק משטחי צבע וממשקים בין צבעים. זהה מאפיינים וכיצד הם נוצרים. למשל, מרחק, משקל – לא נראים אלא מבוססים על היקשים ואסוציאציות.

עומק: אין צבע לפני צבע. אבל שטח רצוף של צבע מתפרש כ"לפני" שטח שבור או מופסק מתפרש כ"אחרי".

גודל – לא רואים, מעריכים לפי "זכרון של הגודל המקורי". אונייה "כזאת קטנה".
מרחק – לא רואים, (בעצם המרחק הוא תמיד אפס). מסיקים לפי גופים אחרים, לפי "גודל".

חומר – לא רואים, מנחשים לפי זכרון עבר + "טקסטורה".
משקל – לא רואים. מעריכים לפי הערכת החומר.

מה ראינו בניסוי?

הספל איננו אלא מודעות. ספל-צורה-ראייה-מודעות.

1. הספל לא נפרד מהצורה (צבעים) שלו. Color+Shape=Form. ויזואלית, רואים צבעים וצורות. לא יותר מזה. מהמם ומהפכני לראות כמה לא רואים, כמה לא מופיע באופן ישיר חזותי. אתה לא מתנסה בעצמאות של הספל. הראייה לא מדווחת: "יש ספל שקיים אם אתה רואה אותו ואם לא". למעשה בשום פנים אין התנסות ישירה בקיום עצמאי של משהו. (כאן זה לא בודהיזם:

דבר קיים – קיים כשלעצמו, אלא קיים מחוץ לתפיסתנו אותו). הצבעים לא מצביעים מחוצה להם על ספל "נפרד". אילו היה נפרד, אפשר היה להכנס בין הצבעים והספל (ואז להשוות ביניהם).

אתה לא התנסית בספל בנפרד מהצבעים שאתה רואה כרגע. הצבעים לא אומרים שהם קשורים לספל, נגרמו על ידי ספל, שייכים לספל. קשורים ל, שייכים ל, נגרמים על ידי, כל אלה לא שייכים לנסיון הישיר. אלו תיאוריות, רעיונות. אז אין ספל שנמצא בהתנסות ישירה.

2. הצורה (צבעים) לא נפרדת מהראייה: לא התנסית בצורה בנפרד מהראייה. לא ראית צורה של ספל. אי אפשר להכנס בין הראייה לצורה כדי להשוות. או כדי לראות שהם שני דברים נפרדים. אין התנסות בצורות "קיימות לחוד" (אפלטוניות), צורה שלא נראתה מעולם לא קיימת, כמו מחשבה שלא נחשבה.

מסקנה: אתה לא רואה צורות אף פעם! צורה זה לא משהו חיצוני שעצמאי ושנפרד מהראייה (גם לא צבע!!). צורה-צבע-ראייה זה אותו דבר. ראייה היא לא פונקציה שפועלת על הצורה או הצבע, אלא זו מילה אחרת לצורה, ולכן לא רואים צורה.

3. הראייה לא נפרדת מהמודעות העדה: כשאין ראייה, יש מודעות לכך שאין ראייה. אין גישה אחרת לראייה מלבד דרך המודעות. אי אפשר להכנס בין הראייה והמודעות ולראות שהן שני דברים נפרדים שנפגשים. כשאין ראייה, זה לא כמו שחקן שיצא מהבמה ומחכה מאחורי הקלעים להכנס שוב.

בגלל שראייה לא מתרחשת בנפרד ממודעות, אתה לא "מודע" לראייה – ראייה היא לא אובייקט. מודעות היא למעשה מילה אחרת לראייה, ראייה לא "הוכת לשום מקום" והיא לא נפרדת ממודעות, למעשה היא מודעות. וכך הלאה עד לאובייקט. זאת ההתנסות שלך תמיד – לא דברים פיזיים אלא מודעות.

הצבעה

הצבע על הקיר ממול... כמה מוצק ואטום הוא העבר את האצבע והצבע על הרצפה – משהו, משטח... רגליים... בטן...חזה... דברים, משטחים... מעל החזה... צוואר... פנים... עיניים... נכון יותר, המקום בו אמרו לך אחרים שניתן למצוא את הדברים האלה

אתה לא מצביע על שום משטח, שום דבר בכלל...

בדוק וראה שאין בו פרטים, צבעים... הוא שקוף, ללא גבולות... תמשיך להצביע, תסתכל בריקות שלו... כמה רחב... עמוק... גבוה... הלא-דבר הזה שהוא הצד שלך של האצבע המצביעה פנימה.

הוא ריק מכל דבר, ולכן הוא ריק **עבור** כל דבר, הוא מלא כל טוב – התקרה, הרצפה, הרגליים, היד, האנשים. השום דבר הזה שהוא אתה **הוא** כל הדברים בתצוגה.

תמיד היית השום-דבר/כל דבר הזה. אין כלום בתוכך, אין לך כלום, בצד שלך של האצבע, שיכול להיות בלחץ או לסבול.

לחיצת אצבע.

לחץ באגודל על האצבע בכל הכוח. איפה הלחץ? באצבע. איפה הוא איננו? אצלך כמודעות.

גם חושים אחרים כנ"ל

תחושה נדמית לפעמים כחריג מכך. אם זה בוחן המציאות, כאב יותר ברור מיתר החושים...

מהעולם לאדם

"האדם הנפרד" Jiva, הוא חלק לא מושלם של העולם. ואז צריך להרחיב אותו לברהמן=גדול. (המציאות, הטבע, היקום. לא ברהמה, כמו שאטמאן הוא לא אטמה). זה באמצעות תרגול אתי (נגד אגואיזם), דבקות (להתרחב דרך הגורו), מדיטציה (הרחבת המיינד). המתרגל מגיע להשתוות הנפש, ומבין את העולם באמת לעומק. התרגול ניתן על ידי גורו, ולזה צריך אמון, אמונה וצייתנות, בגורו ובדרך. לכן הדרך קיבלה עדיפות בחברות מסורתיות שרצו סדר ומשמעת.

מהאדם לעולם

בדרך הישירה אתה מקבל הנחיות לבדיקה עצמית ישירה של הקורה אותך, שיוצאת ההמקום שאתה נמצא בו, על אמונותיך הנוכחיות. מצד התלמיד, יש צורך ברצון עז להגיע לאמת, כדי לחלוף דרך האמונות הטבועות בו. (לא להחליף אותן בהדרגה). זה דורש גם עצמאות והטלת ספק, כדי לא לקפוץ שלבים. זה לא מתאים לחברה מסורתית ומסודרת (לכן הדוגצ'ן מופיע בסוף דרך מפרכת). כן מתאים לעולם המודרני. אנחנו ממינים שהגוף והמיינד מתווכים בינינו ובין מציאות חיצונית קיימת. את זה אנחנו בודקים כאן. מתחיל מה"אטמן" של המשוואה "אטמן=ברהמן". החקירה היא אפיסטמולוגית, בודקת "מה זה?" באמצעות "איך יודעים את זה?". כל אובייקט נבדק מנקודת המבט של ה"יודע" עד שרואים שהעצמי=המציאות (אטמן=ברהמן). שתי הדרכים נגמרות בחקירה, ובשתיהן יש קפיצה מהידוע ללא ידוע, השאלה היא מתי הקפיצה קורה. מוקדם קשה, ואתה לא מוכן, אז תדרדר שוב ושוב תקפוץ. מאוחר קל, אבל אפשר להתאהב בדרך...

נגע

מגע נראה הכי "ממשי". אבל הכאב הוא באצבע, לא בפטיש. סגור עיניים והרגש רק במגע, עולות תחושות של טקסטורה, חום/קור, קושי. הן עולות ונעלמות. (1) אין ספל בהתנסות ישירה בנבדל המתחושות. רק התחושות נתונות והן לא מדווחות על אובייקט נפרד מהן. (2) התחושות לא נפרדות מחוש המישוש או המגע. אתה לא חש בתחושות קיימות מוכנות. מגע הוא שם אחר לתחושות האלה. (3) המגע אינו נפרד מהמודעות העדה. כמו שאומרים על צבים, כל הדרך למטה...

הגוף הוא מודעות

הגוף הוא "אובייקט פיזי" אבל מיוחד כי הוא הולך אחריו לכל מקום, כשאתה נוגע בו אתה מרגיש עוד דבר, שלא כמו שולחן. הכי חשוב שהוא נראה כמכיל מודעות, המודעות שלך. והמ. שלך שונה מכל היתר. וההפרדה ביניהן היא קירות הגוף. הגוף מכיל מ. וגופים אחרים מודעויות אחרות. אבל באמת הגוף היא

הופעה (arising) במודעות. כהופעה במודעות, הוא לא כולל את המודעות. (הנוסע במטוס שחושב שהמטוס נמצא בו). זה מביא לחופש וגלובליזציה של הבנת המ, שלא נראית עוד מבוקבקת בגוף.

ניסיון עם הזרוע

שים יד על השולחן. התחושה הוויזואלית המיידית דומה למה שראית בספל. צבעים וצורות. גם כשהיד זזה התנועה מורגשת וויזואלית כשינוי של צבעים וצורות. אין תחושה וויזואלית של יד בנפרד מצורה, של צורה בנפרד הראייה, של ראייה בנפרד ממודעות. אם תגע ביד, תחוש דבר דומה לספל, אם כי נדמה שיש שני מקורות תחושה – זה בגלל ההנחה שהמקורות הם אובייקטים פיזיים שמיקומם חיצוניים. אבל זה יכול להופיע גם בחלום. עצם המושג של "מקור" ו "מיקום" הם מסקנות אינטלקטואליות שעולות אחרי ההתנסות הישירה, שמביאה נתוני מגע כמו חום/קור וכו'.

בעיניים עצומות, תרים היד 30 סנטימטר, ימינה ושמאלה, אתה מרגיש שוני בתחושה. זוהי קינסטטיקה. חוש המיקום והתנועה. הוא מופיע ונעלם כמו כל תחושה אחרת, וגם הוא לא מבסס אובייקט נפרד מתחושות עצמן. התמקד בתחושות, בלי הסטוריה, זכרון או תיאוריה. חפש אובייקט קיים עצמאי שהתנועה קורה לו. לא תמצא. הנסיון הישיר לא בונה אובייקט בנפרד מהתחושות, התחושות לא קיימות ללא החוש, והחוש ללא המודעות. **תחושות-חוש-חש**. לכן הגוף הוא חש (מודעות)

[אבל זה לא יכול להיות]

בלי דברים שקיימים באמת, אין הסבר לנסיון. הדברים גורמים להתנסויות. א. גם אם נסכים שיש גופים, הם רק תיאורטיים – במציאות אין לנו עדות עליהם. ב. אפשר לדבר כאילו הם קיימים, אבל עדיין לא להאמין בהם.]

ה"מיינד" הוא אובייקט, לא סובייקט

נראה שהמיינד הוא לא מודעות אלא המקום שהמ. קורה בו.

- כמו נר בפנס
 - מיקום המודעות
 - המיינד יכול לכוון או לשלוט במודעות.
 - מודעות זורמת דרך המ. כמו חשמל בחוטים.
 - מודעות מוטבעת במיינד כמו תוכנה בדיסק.
- הכל מבוסס על מטפורות פיזיקליות, כמו הכלה, והן מתנות את החשיבה לדברים כמו בתוך או מחוץ ל... אבל כבר ראינו שהפיזיקלי לא יכול להיות נפרד מהמודעות.

בהתנסות, המ. לא נמצאת במיינד, אלא המיינד עולה כאובייקט במ. אתה גם מודע אם המיינד שקט או סוער. (מי אומר למיינד להיות מרוכז? – המיינד...). בחקירה יותר מעמיקה רואים שאין בכלל מיינד אלא שטף של מחשבות בודדות ועוקבות. וכיוון שמחשבות לא יכולות להתקיים מחוץ למודעות (ובלי מודעות), מודעות הוא הדבר היחיד ממנו הן יכולות להיות עשויות. הסבר בהמשך...

הערך – עבנייה להתמוטטות

כשעולה משהו במודעות, הוא לא מגדיר את עצמו כ"מחשבה" לעומת "הרגשה" feeling לעומת "תחושה" sensation. גם המחשבה מקבלת לייבל ממחשבה שנייה, והן לא פוגשות אחת את השנייה. אז מה שעולה הוא לא באמת מ. או ה. או ת. אלו היו מונחים שעזרו לנו בהתחלה, כדי לראות שהעולם הפיזי או המנטלי לא קיימים כשלעצמם. (אז דיברנו במונחים שלהם כדי להוכיח את אי קיומם). הם מילאו את התפקיד האהקונסטרוקטיבי שלהם. אז נעזוב אותם (נחזור אם נצטרך). זה תהליך שנקרא "סובלציה".

כעת נשתמש במונח יותר נייטרלי בלי הנחות פסיכולוגיות או פיזיקליסטיות ברקע – נקרא לבא והולך "הופעות" או "הופעהים" Arisings. הופעהים קורים רק במודעות, כמו שבשפת יום יום, מחשבה לא קיימת אם היא לא במיינד (ובמודעות), הנפרדת והאישית שלי. הקשר האורגאני הזה קיים עם כל האובייקטים של המודעות (ההופעהים). אפילו אם נגדיר עלייה מיוחדת שקורה מחוץ לתחום המודעות, היא כבר בתחום המודעות כי הגדרנו אותה. אין מקום אחר להופעהים להתקיים. בגלל שמ. היא לא גאוגרפית, המושג של מודעות כמקום מתפוגגת.

כשהופעהים קורים, הן עולות במודעות העדה כזרם סדרתי. הן עולות, שוהות ונעלמות. אחת אחרי השנייה. לפעמים נוצר פער. גם אז המודעות קיימת. אתה, כמודעות, רציף ובלי הפסקות, גם כשאין עלייה. כמו בשינה ללא חלומות (שלושת המצבים). יותר טוב מדיטציה. אתה לא נעלם בתחילת השינה העמוקה ומתחיל להתקיים בסופה. אתה דיין קיים באופן עדין ונעים כל הזמן.

מובן שה"נוכחות" שלך היא לא אובייקט. זו לא נוכחות כמו של עלייה. העלייה קיימת, ואח"כ לא קיימת. כמודעות, אתה לא מופיע ולא יכול להעלם. אתה לא כמו חייל במפקד. אלא, הטבע שלך כמודעות הוא הנוכחות שלך.

ההופעהים הן ללא תנועה inert

מלבד להופיע ולהעלם, ההופעהים לא עושים דבר. אין להן כח סיבתי לגרום משהו. הן לא אובייקט פיזיקלי או מנטאלי, כי האובייקטים האלה הם בעצמם לא יותר ממשיים מהופעהים. כדברים סבילים באים והולכים, ההופעהים הם ספונטאניים ולא תלויים אחת בשנייה. אין להם כח לעשות כלום. הם לא מכילות אחד את השני. (מונאדות). הן לא גורמות אחת לשנייה. הם לא רואות אחת את השנייה. הם לא מתייחסות אחת לשנייה. לא נוגעות אחת בשנייה. מעולם לא

התנסות בשום דבר מאלה. רק מאמינים שהם קורים. אבל גם אמונות הן מחשבות, שהן לא יותר מהופעה במודעות. למעשה כל היחסים האלה כמו הכלה, סיבתיות, ראייה, התייחסות או נגיעה הן לא יותר מהופעה בעצמן. וכולם עולים ויורדים במודעות העדה.

לפעמים קשה לעמוד בפני הפיתוי לחשוב על הופעה כמו על מחשבות במינד. ואז נראה כאילו יש הופעה שחזרות על עצמן או שאחת גורמת לשניה. אבל להופעה אין כח משל עצמן. כוח הוא מושג שהוא עצמו עוד הופעה. להופעה אין אפשרות לרדת מהבמה ולעשות תוכניות לעשות דברים. הם לא מתחבאות וחזרות. כשהם לא במודעות, אין שום מקום אחר שהם מתחבאות בו. כשנדמה שאחת גורמת לשנייה, המצב הוא כזה:

1. א' באה והולכת

2. ב' באה והולכת

3. ג' באה ואומרת "א' הייתה הגורם, כי היא עלתה וגרמה לב' לעלות".

אבל שימו לב שג' עצמה היא עלייה, וכשג' מופיעה, א' וב' אינן נמצאות להעיד אם מה שהיא אומרת נכון או לא. אין עדות נוכחית (ישירה) שהם בכלל קרו.

מודעות עדה היא לא אישיות

היא לא מחולקת "אחת לכל אחד". למה?

א. אין לה מאפיינים פיזיקליים. אי אפשר לחלק אותה לחלקים. היא זו שבה מופיעות ההופעהים, וככזאת, אין לה צורה, צבע, טקסטורה או מקום כך שאין מיקומים שיש בהם יותר מודעות או פחות. אין לה צפיפות, אז לא יכול להיות בראש יותר מאשר באמצע הנגב.

ב. אין משהו שקיים באופן עצמאי ויכול להיות העקרון או הדבר לאורו מתבצעת החלוקה. אם נראה לנו שעצמות הגולגולת מחלקות בין המודעות שלי לשלך, לא הבנו שעצמות הן אובייקטים פיזיקליים מעולים כמחשבות או תחושות בפני המודעות ולא נפרדים ממנה.

ג. לפעמים אומרים שהמודעות חפצה להתנסות בצורה חדשה וכך בראה את עולם התופעות, הפרטים החשים וכולי. זה טוב כדי להדגים את היחס והקשר בין מודעות לעולם התופעות, אבל כעת זה מיותר. הענקת תכונות אנושיות כמו שעמום, רצון ויצירה למודעות, זו טעות כי אלו דברים שמופיעים במודעות ולא תכונות אינהרנטיות שלה, ולכן לא מסוגלות לחלק אותה. ציור של בקע על הקרקע לא מחלק את האדמה.

ד. כל מועמד להוכחה של מודעות אישית הוא דבר שעולה במודעות. מודעות היא יותר subtle מחלל, והיא שלמה, לא נחלקת ורציפה (=שלמה בזמן).

חזיון realizing העד

אם ראית שכל דבר הוא מודעות ואין מבלעדיה שום דבר, אז חזית בעד. לא שיש מודעות ודברים שמופיעים במודעות. אפילו אלימות, מחלה ומוות ביולוגי לא נמצאים מחוץ למודעות. הם לא נראים כמו דברים עצמאיים שקיימים כשלעצמם (בודהיזם), שעשויים ממהו חיצוני למודעות. הם לא "מסכנים" את המודעות.

המהלך נגמר כמעט לגמרי. העולם ה"גשמי", העולם ה"רוחני", גוף ונפש, לא קיימים מחוץ למודעות. שום דבר לא נחוזה כקיים כשלעצמו, נושא עצמו (שפינוזה – אלוהים מה שהוא סיבת עצמו), אלא כעלייה ספונטאנית במודעות העדה. כשחזית בעד, גילית שתמיד היית בבית. אתה לא מרגיש שנולדת או שתמות. אם ימות העולם, עדיין אתה כמודעות תישאר.

אתה לא לוקח את זה באופן אישי, כי המבנים שאיפשרו לך לקחת דברים באופן אישי אף פעם לא היו קיימים. אתה לא משווה את ההישגים הרוחניים שלך לשל אחרים, אתה לא מרגיש בודד, נפרד או מנוכר בשום צורה. אתה לא משווה את ההישגים הרוחניים שלך לשל אחרים. אתה לא משתוקק להתנסויות שהיו או שיש למישהו אחר, כי התנסות היא לא משהו אישי. התנסות היא עוד שם לאותה מודעות הגלובאלית.

[החווייה הזאת היא מתוקה ופתוחה. כעת מובן מדוע מודעות נקראת גם אהבה - ... זו לא "הרגשה שעולה במודעות - אלא המודעות עצמה - בעייתי - תכונות אנושיות למודעות]

הקריסה הישקטית לתוך המודעות

כשהעד מתבסס היטב, הוא מתחיל להעלים לתוך המודעות הטהורה. זו מודעות שלא מותנית בשום עד. בלי הופעות שבאות והולכות.

אפשר לחכות שזה יקרה - אין מה למהר, אבל זה עדיין מצב דואלי. אפשר לפצח גם אותו הלאה. השאלה היא: "למה הנון-דואליות מופיעה כדואליות?". כעת מתבוננים בהופעות כמו שקודם התבוננו בחפצים, צבעים וצורות, ראייה ומחשבות. בודקים האם הדואליות לכאורה מבוססת על התנסות ישירה.

הדואליות שנמצאת אינהרנטית במצב העד ניתנת למספר איפיונים:

- נראה שיש דואליות בין אובייקט לסובייקט. זה לכאורה נותן את המבנה למציאות, לנסיון. יש לכאורה הופעות (דברים, הרגשות, מחשבות) ומודעות עדה שזה מופיע לפניה. זה כבר ברמת מאד עדינה, לא כמו הדברים עצמם שקיימים לכאורה כשלעצמם. ברור כבר שההופעות אינן שונות מהמודעות, כי אין להם מקום אחר להיות בו. זה הוכחה עקיפה, ולא ישירה, כי ההבחנה בין סובייקט לאובייקט היא מאד מושרשת.
 - יש לכאורה דואליות בין ההופעות לבין עצמן. אם הם עולות ויורדות, יש הרבה כאלה והן מופיעות סדרתית. למרות שאתה בטוח שהן רק מודעות, עדיין הן ברבים.
- (א) תבדוק ותמצא שאי אפשר לחשוב עליהן כעצמאיות. אבל מצד שני הן מופיעות כנפרדות. לכן הן לא מופיעות בכלל.
- (ב) מה זו המושג של הופעה עצמו? איך מהו יכול להופיע בתוך המודעות אם הוא לא יכול להופיע אלא במודעות?
- (ג) מבחינת אספקט הזמן, זה נראה קורה לאורך זמן. אם זמן איננו משהו ממשי, אז הוא בעצמו הופעה. אם זה נכון, מה קורה לזרם בזמן? [אשליה מורכבת על אשליה]
- (ד) מבחינת זכרון: פחות אבסטרקטי מהופעות או מזמן!. אטמאנדה משתמש בזה הכי הרבה.

נסיון בקיפול העד

נתבונן בעד כמו שעשינו בספל וביד.

שב בנחת, נשום עמוק, אל תנסה לחשוב על משהו במיוחד, ולא לא לחשוב. תן לדברים לעלות ולרדת. אם הם חוזרים, תן להם לחזור. אם לא עולה כלום - גם כן בסדר. אין העדפות. בנקודה מסויימת, תזכר בהופעה שקרתה, למשל במה שנקרא "מחשבה". אחת ברורה וחיה. תזכר ותשאר שם.

שים לב שמה שאתה זוכר זה לא המחשבה המקורית. כעת ישנו זכרון, שהוא מחשבה אחרת. היא נוכחת, השינה נעלמה ולא נוכחת. **תנסה להרגיש את זה.** כעת תנסה לצייר את ההופעה המקורית. אז הקיימת לא הייתה נוכחת.

שים לב ששתי מחשבות או הרגשות אף פעם לא נמצאות סימולטאנית. כשהמקורית הייתה הזכרון לא היה, וכשהזכרון קיים, המקורית כבר נעלמה. שתיים לא נוגעות או חופפות אחת לשנייה. הזכרון טוען שהוא מתייחס למחשבה קודמת, אבל היא לא קיימת כדי להוכיח את הטענה. אין התנסות ישירה שהקודמת הייתה קיימת בכלל. **אם זכרון לא יכול להוכיח קיום מחשבה קודמת, הוא לא באמת זכרון.**

המסקנה היא מהפכנית – אם אין שתי מחשבות, לא הגיוני שתהיה גם **אחת!** המחשבה הנוכחית לא נמצאת במקום אחר כשהיא לא קורה. היא לא מתחבאת מאחורי הקלעים. היא לא יכולה להיות איננה במובן הרגיל. כך שלא הגיוני להגיד שהיא נוכחת גם כעת. כדי להיות נוכחת או חסרה במודעות, היא צריכה להיות נפרדת ממנה. אבל נפרדות ועצמאות אינם נתונים בנסיון. אתה לא "נוכח" במחשבה כעת. המחשבה היא המודעות עצמה, צורה מסויימת שלה, ולא דבר שמופיע בפניה. מה שקורה זה רק מודעות. המבנה של סובייקט/אובייקט לא מחזיק מים, הוא מתפרק מעצמו... נסה נא...

העד דואליסטי בדיוק כמו בעיטה במגדל אייפל. יותר עדין, אבל אותו דבר. למודעות אין חלקים, פערים, און/אופ, הבחנות ופונקציות לבצע. שלא כעד, אין לה אפילו פונקציה של "הארת" האובייקטים. אין הבדל בין הרואה והנראה, אובייקט וסובייקט. אתה מתנסה כמודעות טהורה ורצופה בכל כיוון. זוהר במלוא תפארתו, זה אתה והעולם.

